

ความรัก จักรวาลอันล้นโลก

เมื่อโลกกำลังเดินทางมาถึงจุดจบ ถนนทางใต้คือทางออก
ท่ามกลางตายบะทีรุนแรงที่สุดในประวัติศาสตร์
หรือสุดท้ายแล้ว...การถูกลบหายไปจะเป็นชะตากรรม
สุดท้ายที่ไม่อาจหลบเลี่ยง

กสฎา

ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก

เมื่อโลกกำลังเดินทางมาถึงจุดจบ เส้นทางใดคือทางออก
ท่ามกลางความบะปึบแรงที่สุดในประวัติศาสตร์
หรือสุดท้ายแล้ว...การถูกลบหายไปเป็นชะตากรรม
สุดท้ายที่ไม่อาจหลบเลี่ยง

กสฏฯ

ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก

โดย : กรรฐา

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวน
ตลัฒบิวิติทัศนหรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-94386-5-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กันยายน 2568

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ

กรรฐา,

ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก. — กรุงเทพฯ : สีน้้า, 2568.

160 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-94386-5-6

จัดพิมพ์ และ

จัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้ำ

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

www.watercolorpublishing.com

watercolorpublishing@gmail.com

พิมพ์ที่

บจก. กู๊ดเฮด พรินท์ติ้ง แอนด์ แพจเกจจิง

ราคา 159 บาท

ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก

(แก๊ทคุณ ❤️ ภัคย์โลก หนังสือเล่มนี้ใช้กระดาษจากโรงงานปลอดสารพิษ)

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการที่ปรึกษาพิเศษ
บรรณาธิการสำนักพิมพ์
พิสูจน์อักษร

จัดรูปเล่ม
ออกแบบปก

กองภาพ ทองชัยไพโรจน์
ธนพร ภูณวงศ์
กองภาพ ทองชัยไพโรจน์,
วราพร ทราชนิล ,
รัชยา ศรีศิลป์
หัสติน เวททำ
Water design

คำนำสำนักพิมพ์

นิยายเรื่อง ‘ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก’ ประพันธ์โดย ‘กรรฐา’ ซึ่งถือว่าเป็นนิยายเรื่องที่สามของผู้เขียน หลังจากได้เคยฝากผลงานมาแล้วสองเรื่อง ‘สุดดวงใจที่ปลายฝัน’ และ ‘Foryou เมื่อรักผลิบาน’ ออกมาให้อ่านกันแล้วก่อนหน้านี้แล้ว สำหรับนิยายเรื่อง ‘ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก’ จะทำให้ท่านผู้อ่านได้ร่วมลุ้นไปกับตัวละคร โดยเฉพาะตัวละครสำคัญอย่าง ‘วิวัฒน์’ ที่เป็นคีย์แมนสำคัญของเรื่องนี้ว่าสุดท้ายแล้ว วิวัฒน์ จะตัดสินใจเลือกเดินไปทางไหน และอะไรทำให้เขาเลือกทางเดินนั้น เรามาตามอ่านไปพร้อม ๆ กันกับ ‘ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก’

สำนักพิมพ์สีน้ำขอขอบพระคุณทุก ๆ ท่าน ที่ได้ให้การสนับสนุนอุดหนุนหนังสือเล่มนี้ไปอ่าน มีความหวังเป็นอย่างยิ่งว่า จะทำให้ท่านผู้อ่านร่วมลุ้นระทึกไปกับผู้เขียนนะคะ ขอขอบคุณค่ะ

สำนักพิมพ์สีน้ำ

กรกฎาคม 2568

คำนำผู้เขียน

อย่างที่ทราบกันดีอยู่แล้วทั้งจากในตำราเรียนและตามสื่อต่าง ๆ ว่า โลกคือดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่สวยงามที่สุดในระบบสุริยะ อีกทั้งยังเป็นบ้านหลังใหญ่เพียงหลังเดียวของพวกเราเหล่ามวลมนุษยชาติ

ในช่วงชีวิตของคนหรือเพียงแค่ราว ๆ หลักสิบล้านปีที่ผ่านมา มีการเปลี่ยนแปลงด้านต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมายทั้งเชิงบวกและเชิงลบบนโลกใบนี้ และแน่นอนว่าหนึ่งในการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นกระแสและถูกยกให้มีความสำคัญลำดับต้น ๆ นั่นก็คือเรื่องของภาวะโลกร้อน

‘ถ้าหากในอนาคตข้างหน้า ภาวะโลกร้อนจะนำมาซึ่งหายนะใหญ่หลวงอันคาดไม่ถึง เวลานั้นอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป’

นิยาย ‘ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก’ ถูกเขียนแต่ขึ้นมาจากคำถามประโยคดังที่ว่ามา โดยอาศัยข้อมูลจริงบางส่วนสำหรับใช้เพื่อเป็นข้อมูลอ้างอิง เรียงร้อยผ่านมุมมองของตัวละครต่าง ๆ ท่ามกลางเรื่องราวแห่งความรัก การหลงหลอกหักหลัง กลอุบายและแผนการ ตลอดไปจนถึงความสัมพันธ์อันซับซ้อนระหว่างกันและกัน

ทางผู้เขียนหวังว่า นิยาย ‘ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก’ เล่มนี้ จะสามารถมอบทั้งความบันเทิงสนุกสนานตามแบบฉบับของนิยาย ตลอดไปจนถึงข้อมูลอันเป็นสาระบางอย่างให้แก่ผู้อ่านได้ไม่มากนักเลย

ถ้าทุกท่านพร้อมก้าวเดินไปสู่จุดสิ้นสุดของโลกแล้ว ขอเชิญพลิกหน้าถัดไปได้เลยครับ

สารบัญ

บทนำ - ปฐมบทแห่งการดับสูญ	7
บทที่ 1 วิวัฒน์	10
บทที่ 2 ข้อความที่หายไป	20
บทที่ 3 เหตุแห่งการดับสูญ	30
บทที่ 4 ผู้ที่ถูกลืม	40
บทที่ 5 เจนจิรา	50
บทที่ 6 ลาจาก	61
บทที่ 7 เรือโนอาห์	72
บทที่ 8 ทำทนาย	82
บทที่ 9 โลกใหม่	92
บทที่ 10 ต้นแบบ	103
บทที่ 11 สืบสน	115
บทที่ 12 พันธนาการทั้งสอง	125
บทที่ 13 สู่ความมืดมิด	135
บทที่ 14 การเริ่มต้น	145
บทส่งท้าย จนกว่าวันนั้นจะมาถึง	155

บทนำ

ปฐมบทแห่งการดับสูญ

โลก

ดาวเคราะห์ในลำดับที่สามจากกลุ่มดาวเคราะห์ทั้งหมดแปดดวง ด้วยขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางหนึ่งหมื่นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบหกจุดสาม กิโลเมตร มวลห้าล้านเก้าแสนเจ็ดหมื่นสามพันหกร้อยล้านล้านล้าน กิโลกรัม ทำให้ถูกจัดเป็นดาวที่มีขนาดใหญ่เป็นลำดับที่ห้าในระบบสุริยะ รองจากดาวพฤหัสบดี ดาวเสาร์ ดาวยูเรนัส และดาวเนปจูน

โลกหมุนรอบดวงอาทิตย์ทำให้ฤดูกาลก่อกำเนิด ดวงจันทร์ซึ่งเป็น ดาวบริวารของโลกหมุนรอบโลก ทำให้เกิดปรากฏการณ์น้ำขึ้นน้ำลง และ โลกที่หมุนรอบตัวเองก็ทำให้เกิดเป็นช่วงเวลากลางวันและกลางคืน

หลังจากเกิดกาแล็กซีทางช้างเผือกมาเพียงสี่ร้อยล้านปี ดาวเคราะห์โลกก็ถือกำเนิดและผ่านการวิวัฒนาการวันแล้ววันเล่ามาอย่าง ยาวนานถึงสี่พันหกร้อยล้านปี เปลี่ยนผ่านช่วงเวลาสำคัญต่าง ๆ ส่งต่อยุค สมัยของผู้ครอบครองดาวเคราะห์สีน้ำเงินดวงนี้ จวบจนมาถึงยุคอัน เรืองรองของมนุษย์ในท้ายที่สุด

เสียงกริ่งเลิกเรียนแผดดังขึ้นเมื่อนาฬิกาบอกเวลาบ่ายสามโมง ครึ่ง ครูวิวัฒน์ละสายตาออกจากเนื้อหาบทเรียนที่กำลังสอนอยู่บน

กระดานดำหน้าห้อง หมุนร่างสูงโปร่งในชุดสีก็ากกลับมา พลังกวาดสายตามคมเข้มของตนเองมองไปจนล้นทั่วห้อง เห็นเด็กนักเรียนในชั้นที่กำลังทำตาแป๋วต้งอกต้งฟังแล้ว ก็ระบายยิ้มออกมาอย่างเอ็นดู

“หมดเวลาแล้ว ถ้าอย่างนั้น วันนี้ก็พอแค่นี้ก่อนก็แล้วกันนะ เก็บกระเป๋าล้างมือกลับบ้าน อย่ามัวไปเถลไถลที่ไหนกันจนมีดคำละ เด็ก ๆ” พุดพลาญปิดตำราเรียนโลกของเราสำหรับชั้นประถมที่กำลังเปิดทางอยู่บนโต๊ะ “อ้อ ถึงบ้านแล้วก็รีบทำการบ้านแต่หัววัน ทบทวนบทเรียนกันด้วย อย่าปล่อยให้เด็กเกินไปจนต้องอดนอนกันล่ะ”

“คำบ”

“คำ”

เด็กนักเรียนชายหญิงตัวน้อยขานรับพร้อมเพรียง กุลิกุจก็เก็บหนังสือและอุปกรณ์เครื่องเขียนเข้ากระเป๋ หลังจากนั้นก็ต่างพากันเบียดแย่ง พาตัวเองออกจากห้องเรียนไปอย่างสนุกสนานร่าเริงตามประสาเด็ก

ครูหนุ่มยิ้มแย้มเป็นสุขกับเสียงเจื้อยแจ้วไร้เดียงสา เขายืนรอจนกระทั่งนักเรียนคนสุดท้ายก้าวผ่านจากประตูห้องไปเรียบร้อย จึงค่อยลงมือเก็บสื่อการเรียนการสอนที่นำมาด้วย ก่อนจะเดินออกจากห้องเรียนเพื่อกลับไปยังห้องพักครู

เสียงเล็กไสดังให้ได้ยินตลอดเส้นทางที่เดินผ่าน นักเรียนที่ยังเล็กอยู่มากจนต้องมีผู้ปกครองมาคอยส่งคอยรับ เมื่อพวกเขาเห็นพ่อแม่หรือญาติของตนเองมาเฝ้ารออยู่ ก็จะแสดงสีหน้าท่าทางตื่นเต้นดีใจโผล่เข้ามาออกอย่างรักใคร่

นักเรียนที่โตขึ้นมาหน่อยซึ่งสามารถกลับบ้านเองได้แล้ว ที่อยู่ทางเดียวกันก็จับกลุ่มเดินทางกลับด้วยกัน ส่วนคนไหนที่ต้องแยกกลับไปอีกทาง ก็จะร่ำลากันกับกลุ่มเพื่อนก่อนที่จะต้องแยกตัวออกไป

หลาย ๆ คนยังคงรวมกลุ่มเพื่อเตะฟุตบอล เล่นวิ่งไล่จับ หรือกระโดดหนังยางกันต่อที่สนามหญ้าขนาดย่อมหน้าอาคารเรียน อีกไม่น้อยที่ยังคงนั่งต่ออยู่ในห้องเรียนเพื่อเรียนพิเศษในช่วงหลังเลิกเรียน

ความรัก จักรวาล วันสิ้นโลก

วิวัฒน์ระบายลมหายใจออกมาอย่างผ่อนคลาย รู้สึกว่าตนเองคิด
ไม่ผิดและไม่เคยนึกเสียใจ เสียเวลาเลยสักนิด ที่ทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างและ
มาเป็นครูยังสถานที่ไกลปืนเที่ยงแห่งนี้

เรามีความสุขดี พอใจและปลอดภัยในอกทุกครั้งที่ได้เห็น ได้
ดื่มด่ำสัมผัสกับบรรยากาศดี ๆ เหล่านี้ เขาชอบรอยยิ้มไร้เดียงสา ชอบ
เสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กน้อย เพราะอย่างน้อยที่สุดมันก็ยังทำให้เขาได้
รู้สึกถึงชีวิตอันสดใส

ยังพอที่จะทำให้ได้รับรู้ถึงความหวังและความฝันจากช่วงเวลา
แห่งอนาคตซึ่งอาจจะไม่มีจริงอีกต่อไป

1

วิวัฒน์

แสงสุดท้ายของวันที่ทั้งดงามชวนอบอุ่นผ่อนคลาย แต่ก็ให้ความรู้สึกเจ็บเหงาเปล่าเปลี่ยวในเวลาเดียวกัน ถักทอabay้อมฝันฟ้าและทั่วทั้งบริเวณจนกลายเป็นสีทองสุกสกาว

ดวงตะวันสีส้มปลั่งลูกโตที่ขยับขึ้นแข็งทำหน้าที่มาตลอดทั้งวันกำลังคล้อยต่ำลง จวนเจียนถึงเวลาที่มันจะได้หลบซ่อน พักผ่อนตัวเองอยู่ที่ตรงหลังแนวสันเขา เพื่อฟื้นฟูร่างกายแรงใจไว้สำหรับวันพรุ่งนี้เสียที

เหล่านกกาต่างบินตัดฟ้าหวนคืนสู่รัง เสียงเจี๊ยวจ๊าวของเหล่าเด็ก ๆ เจียบจนสงบลงไปแล้ว คงเหลือไว้เพียงเสียงเซ็งแซ่ของเหล่านกน้อยที่แฝงตัวอยู่ตามต้นไม้ใหญ่ และตามซอกมุมพักพิงต่าง ๆ เท่าที่พวกมันจะสามารถสร้างรังไว้ซุกตัวอิงแอบได้

เสียงสายลมแผ่วแว่วหวีดหวิว เสียงเสียดสีของกิ่งก้านใบ เสียงขยับเคลื่อนไหวของธรรมชาติรายล้อม คละเคล้าคลอเคลียผสมกลมกลืนกันอย่างแนบเนียน ก่อเกิดสุนทรียะและความเพลิดเพลินในอารมณ์ให้แก่ผู้ที่ได้สัมผัสรับรู้

โรงเรียนซึ่งอาจพอจะเรียกได้ว่า อยู่ในพื้นที่ค่อนข้างห่างไกลความเจริญแห่งนี้ มีอาณาบริเวณกว้างขวางพอสมควร นอกจากสนามหญ้าโล่งว่างเปล่าซึ่งเป็นพื้นที่ส่วนใหญ่แล้ว มีเพียงอาคารสองชั้นซึ่งปลูกสร้างขึ้นจากไม้ทั้งหลังเพียงอาคารเดียวเท่านั้นที่ใช้สำหรับเป็นอาคารเรียน

แต่ละชั้นถูกซอยแบ่งออกเป็นห้าห้อง ห้องแรกของทั้งสองชั้นถูกใช้สำหรับเป็นห้องพักครู ส่วนอีกแปดห้องที่เหลือใช้เป็นห้องเรียนไล่ระดับขึ้นไปตั้งแต่อนุบาลหนึ่งจนถึงประถมศึกษาปีที่หก

ในห้องพักครูบนชั้นสอง วิวัฒน์ที่อยู่เตรียมเนื้อหาการเรียนการสอนสำหรับวันพรุ่งนี้จนเสร็จ เพิ่งรู้ว่าครูสองคนที่นั่งทำงานอยู่ด้วยกันก่อนหน้านี้กลับกันไปหมดแล้ว เหลือมองตรวจสอบสภาพแสงสีของบรรยากาศภายนอก จึงเริ่มลงมือเก็บข้าวของบนโต๊ะทำงานบ้าง

แม้ไม่ได้ไกลปืนเที่ยงจนถึงกับขนาดไม่มีอะไรเลย แต่ถ้าหากเลือกได้ ส่วนใหญ่คงเลือกที่จะใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่ที่ทำให้สุขสบายมากกว่านี้ และนั่นก็คือสาเหตุหลักที่ครูในโรงเรียนนี้มีค่อนข้างน้อย

ครูแต่ละคนต้องรับผิดชอบการสอนหลายวิชา ต้องเตรียมเนื้อหาการสอนกันจนเย็นย่ำดึกตื่นอยู่เสมอเป็นประจำ ทว่าครูที่เลือกจะมาอยู่ที่นี้ย่อมรู้เรื่องพวกนี้ดี และยินดีเต็มใจที่จะเสียสละกับเรื่องเหล่านี้อยู่แล้ว

วิวัฒน์ยอมรับกับตัวเองอย่างซื่อตรงว่าเขาไม่เคยสนใจในอาชีพครู ไม่เคยสักครั้งที่คิดจะประกอบอาชีพพอมิพพ์ของชาติอาชีพนี้ แรกเริ่มเดิมทีเขาก็เพียงแค่อยากหลีกเลี่ยงออกมาให้ไกลจากอะไรต่าง ๆ มากมายที่พร้อมใจรวมเข้าประเดประดังเข้ามาใส่ชีวิต อย่างไม่ทันให้ได้หยุดพักหรือให้เวลาเขาตั้งสติเลยสักนิด

ถอนตัวออกมาจากเรื่องวุ่นวาย ใช้ชีวิตเงียบ ๆ อย่างสุขสงบ หาระทำอะไรไปสักพัก แล้วค่อยตั้งหลักกลับมาคิดอีกหนว่าจะเอาอย่างไรต่อไป...ก็เท่านั้น

จนกระทั่งความใสซื่อไร้เดียงสาของเหล่าเด็กน้อยที่เขาได้สัมผัสทำให้ความคิดของเขาเปลี่ยนไป

เขาได้ค้นพบด้วยตัวเองแล้วว่าครูนั้นไม่ใช่อาชีพ หากแต่คือผู้ได้รับโอกาสให้ตากถางทางเดิน ปูพื้นฐานด้านต่าง ๆ ทั้งความรู้ คุณธรรม และจริยธรรม เพื่อให้อนาคตของเหล่าเด็กน้อยได้เดินไปในทางที่ถูกที่ควร ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่เปี่ยมไปด้วยกำลังความสามารถและคุณธรรม เป็นอีกหนึ่งกำลังสำคัญที่ดีของสังคมต่อไป

ถึงเวลานี้เขากลับกลายเป็นครูอีกคนหนึ่งที่มีภูมิใจ และสามารถบอกกับใครต่อใครได้อย่างเต็มปากว่าตนเองรักในอาชีพนี้ขนาดไหน

เมื่อแน่ใจว่าไม่ได้ตกหล่นหลงลืมอะไรไปแล้ว ก็คว้ากระเป๋าเป้ใบเก่งใบเดียวขึ้นสะพายหลัง ตรวจสอบสภาพความเรียบร้อยของเสื้อผ้า แวะล้างหน้าล้างตา เสยแสงเส้นผมหยาบหนาสีดำสนิทในทรงรองทรงสั้นให้เข้าที่เข้าทาง ก่อนจะเริ่มเดินทางกลับที่พักของตนเองบ้าง

ที่บริเวณปากทางเข้าโรงเรียนและตลาดสดชุมชน มีมอเตอร์ไซค์รับจ้างไว้คอยให้บริการรับส่งทุกเช้าเย็นในช่วงเวลาเร่งรีบ แต่ในเวลาเช่นนี้ที่ทั้งโรงเรียนแทบจะร้างผู้คน เหล่าผู้ให้บริการจึงต่างแยกย้ายกันไปหมดแล้ว

ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่ปัญหาอะไรสักนิดสำหรับวิวัฒน์ เพราะที่พักอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนมากนัก ยามปกติเขาจึงชอบที่จะเดินเท้ากินลมชมวิว แวะคุยแวะซื้อของกินของใช้จากร้านค้าระหว่างทางมากกว่า

ชายหนุ่มต่างถิ่นผู้นี้ชอบที่จะใช้เวลาครู่หนึ่งไปกับการซึมซับดื่มด่ำบรรยากาศ ชมนกชมไม้และธรรมชาติของสองข้างทาง สูดรับเอาอุณหภูมิอากาศบริสุทธิ์สดชื่นเข้าไว้จนเต็มปอด ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อใดเหมือนกันที่เขาเริ่มรู้สึกชื่นชอบกิจกรรมง่าย ๆ ในช่วงหลังเลิกเรียนแบบนี้ รู้ตัวอีกทีมันก็กลายเป็นกิจวัตรประจำวันที่ขาดไม่ได้ไปเสียแล้ว

เสมือนกับว่าทั้งหมดทั้งมวลนี้ เพื่ออยากจะชดเชยเวลาที่เคยสูญเสีย ทดแทนทุกอย่างซึ่งดูเหมือนจะสูญเสียเปล่าและไร้ประโยชน์ เขาทำเพื่อที่จะนำความสงบสุขของช่วงชีวิตเหล่านั้นกลับมาคืนให้แก่ตัวเอง

หรือไม่บางทีมันก็อาจเป็นเพียงแค่การกระทำจากจิตใต้สำนึกเพื่อเวลาที่อาจจะไม่มีภาพแห่งอนาคตเหลือให้เห็นอีกแล้วนับจากนี้

บ้านไม้ชั้นเดียวยกใต้ถุนสูง อาคารพาณิชย์ขนาดไม่กี่คูหา แปลงเพาะไม้ออกไม้ประดับ สวนผลไม้ขนาดย่อม ๆ นาข้าวเขียวขจีที่เวลานี้สีเพี้ยนหม่นไปตามสภาพแสง ครุหนุ่มใช้เวลาอย่างเรื่อยเฉื่อยไปครู่หนึ่งจนกระทั่งมาถึงเพิงขายอาหารตามสั่ง ที่ฝากท้องอยู่เป็นประจำ

“กลับเย็นนะครับครู มา ๆ วันนี้รับอะไรดีครับ อร่อยทุกอย่างเหมือนเดิม”

ลุงอ๋า...ชายผมสั้นเกรียนสีดำแซมขาวทั้งศีรษะ ผู้ซึ่งสั่งสมประสบการณ์ชีวิตด้วยตะหลิวและกระทะมาอย่างโชกโชน ตั้งแต่หนุ่ม

กระทั่งอายุล่วงเลยเลเยห้่าสิบไปหลายปี จนได้ครอบครองฝีมือการปรุงอาหารแสนจัดจ้านถูกอกถูกใจใครต่อใคร กล่าวทักทายอย่างกระตือรือร้นด้วยเสียงดัง และรอยยิ้มกว้างอย่างคนจริงใจตรงไปตรงมา

“ขอเป็นข้าวไข่เจียวหมูสับ แล้วก็แกงน้ำใสง่าย ๆ อีกสักถ้วยก็แล้วกันครับ ลุง”

“จัดไป รอแป๊บเดียวครับ คุณ”

เห็นอีกคนพูดไปหัวเราะไปอย่างอารมณ์ดีแล้ว ก็ทำเอาวิวัฒน์รู้สึกเบิกบานจนอดที่จะต้องยิ้มตามออกมาด้วยไม่ได้เหมือนกัน

ทักทายพอหอมปากหอมคอ รับสั่งออร์เดอร์กันเรียบร้อย ชายหนุ่มก็พาตัวเองไปยังโต๊ะเหล็กพับทรงสี่เหลี่ยมตัวเดิมที่เคยนั่งอยู่เป็นประจำ แล้วจึงหย่อนตัวนั่งลงไปบนเก้าอี้พลาสติก ขยับร่างกายดูนิดหน่อยเพื่อให้แน่ใจว่า ขาเก้าอี้จะไม่อ่อนยวบยาบพับหักลงไปจนทำให้ก้นจ้ำม่ำต้องเจ็บตัวโดยใช่เหตุ

มองร่องรอยกระดำกระด่าง และสนิมสีน้ำตาลแดงบนโต๊ะตรงจุดที่สีน้ำเงินหลุดร่อนไป เหลียวซ้ายแลขวาสำรวจมองเพิง ซึ่งมีเพียงเสาไม้เก่า ๆ จำนวนสี่ต้นค้ำยันคานและหลังคาสภาพเดียวกันเอาไว้ตามความเคยชิน แล้วจึงค่อยเหม่อมองไกลออกไปยังสภาพแสงสีของบรรยากาศในเวลานี้

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปเรียบร้อยแล้ว สีแดงจัดจ้่าที่อาบย้อมฟ้าทั้งผืนไว้เมื่อไม่กี่นาทีก่อนหม่นมืดมัวซัวลงไปจนดตา เงามืดตามซอกมุมต่าง ๆ เริ่มคืบคลานยึดครองอาณาเขตเพื่อเข้าสู่ห้วงรัตติกาลอย่างเื่องช้าใจเย็น

จู่ ๆ ก็รู้สึกอบอุ่นในอกขึ้นมาดื้อ ๆ แวตตาที่ทอดมองออกไปไกลสะท้อนอารมณ์หวั่นไหวออกมาให้เห็น

เขาไม่ชอบช่วงเวลาแบบนี้เลย ถ้าจะพูดให้ถูกกว่านี้ เขาไม่เคยชอบบรรยากาศที่ดูหดหู่และสิ้นหวังอย่างนี้ ไม่ชอบความรู้สึก ไม่ชอบอะไรสักอย่างในช่วงเวลาแบบนี้อีกเลย นับตั้งแต่เหตุการณ์ในวันนั้นเกิดขึ้น

วันที่ดวงใจบอบช้ำแสนสาหัส ต้องการกำลังใจ การสัมผัสและคำปลอบโยนเพื่อรักษาเยียวยา แต่สุดท้ายความเจ็บป่วยว่างเปล่าที่ได้รับมาแทนนั้น ก็กลับกลายเป็นก้อนเหล็กขนาดมหึมาที่เงื้อง่าขึ้นสูงและทุบลงมาจนสุดแรง ทำลายดวงใจเปราะบางจนแหลกสลายไม่เหลือชิ้นดีมาจนทุกวันนี้

วิวัฒน์รีบสลัดภาพในหัวที่กำลังเกิดขึ้นทั้งหมดทิ้งไปอย่างรู้ตัวก่อนที่จะพยายามเปลี่ยนให้เรื่องราวอันหลากหลายอื่น ๆ เลื่อนไหลเข้ามาแทน โดยหวังกลบเกลื่อนปกปิดร่องรอยแห่งอารมณ์นั้นให้หมดไป

“มาแล้ว ๆ ครับครู” ก็พอดีกับได้เสียงของลุงอ่ำ ช่วยพลิกแก้สถานการณ์อึดอัดกระอักกระอ่วนทางใจที่กำลังรู้สึกอยู่ไว้ได้ทัน “นี่เลยข้าวไข่เจียวหมูสับร้อน ๆ กับแกงจืดเต้าหู้ไข่ง่าย ๆ ชดคล่องคอนักแหละครับ”

“ขอบคุณครับ ลุง” ครูหนุ่มตอบรับด้วยรอยยิ้ม ใช้ช้อนตักข้าวพร้อมไข่เจียวขนาดพอดีคำเข้าปาก แล้วจึงชดน้ำแกงตามเข้าไปอีกหนึ่งก่อนจะเอ่ยคำชื่นชมออกมา “อร่อยถูกปากเหมือนเดิมเลยครับ”

“อร่อยก็กินเยอะ ๆ เลยครับ ถ้าไม่พอเดี๋ยวผมทำเพิ่มให้...ฟรีเลยอ๊า” ผู้ได้รับคำชื่นชมยิ้มไม่หุบ ยึดอกพูดไปหัวเราะร่วนไปอย่างถูกอกถูกใจ “ว่าแต่ว่า ผมว่าครูหาเมียดี ๆ สักคน แล้วลงหลักปักฐานที่นี้เสียให้เป็นเรื่องเป็นราวไปเลยจะไม่ได้ดีกว่าหรือครับ มีคนคอยยิ้มต้อนรับ ประทับดี พักดี ทำกับข้าวที่อยากกินให้ทุกวัน ไม่ต้องมาฝากท้องไว้กับร้านอาหารตามสั่งแบบนี้ นี่ถ้าครูสนใจจะให้ผมแนะนำสาว ๆ ให้ก็ยังไหวนะครับ เอ...หรือว่าเกรงใจครูเจนนครับ ครู”

วิวัฒน์ไม่ได้พูดอะไรต่อ ทำเพียงส่ายหน้าเบา ๆ พร้อมกับรอยยิ้มน้อย ๆ หัวเราะหึ ๆ ในลำคอส่งกลับไปให้แทนคำตอบ และเมื่อเจ้าของร้านคืนความเป็นส่วนตัวให้แล้ว เขาจึงเริ่มลงมือจัดการกับอาหารมื้อเย็นของตนเองต่อไป

แสงสุดท้ายบนฟ้าอ่อนกำลังจนเลือนหายไปในที่มืด ความมืดมัวแห่งรัตติกาลแผ่ขยายกลืนกินบรรยากาศไปได้อย่างสมบูรณ์ เหลือเพียงแสงดวงจ้อยซึ่งเกิดจากฝีมือการรังสรรค์ของมนุษย์ที่สุกสกาขึ้นมาแทน

เท่านั้น ที่พอจะยังหาญกล้าทำสู้ ต่อต้านกับพลังอำนาจแห่งธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ขนาดนี้

เวลาครู่หนึ่งถูกใช้ไปกับการจัดการอาหารจานโปรดจนเรียบร้อย หลังจ่ายเงินและกล่าวคำร่ำลากับลุงอ่า วิวัฒน์จึงเริ่มต้นเดินทางเพื่อกลับไปยังที่พักซึ่งอยู่อีกไม่ไกลมากแล้วอีกครั้ง

เดินเท้าไปตามแนวถนนสายหลักต่ออีกครู่เดียว ก็เลี้ยวแยกออกไปตามทางลูกรังสายย่อยเล็ก ๆ ที่ลากยาวตัดผ่านที่ดินซึ่งไม่ได้ถูกนำมาใช้ประโยชน์ อีกทั้งยังรกชัฏไปด้วยหญ้าคาสูงท่วมหัวและวัชพืชขนานาพันธุ์ โดยมีเป้าหมายอยู่ที่บ้านเช่าไม้ยกใต้ถุนสูงหลังหนึ่ง ที่ปลูกอยู่ตรงเกือบจะสุดทางเดินเส้นนี้

“ครูจะมาสอนเด็ก ๆ ที่นี้หรือคะ ดี ๆ โรงเรียนจะได้มีครูเพิ่มเสียทีแล้วครูนี้อ่านหนังสือที่หักหรือยังละ ถ้าไม่มีเช่าบ้านฉันได้นะ บ้านเก่าได้รับตกทอดมา ไม่มีใครอยู่แต่ยังเอี่ยมเหมือนใหม่ อยู่สบายเชียวละ ฉันคิดไม่แพงหรอก แหม คนคิดดีทำดีฉันก็ต้องช่วยเหลือ ต้องสนับสนุนนั่นแหละ จริงไหม เออ...ว่าแต่ อย่างว่าอย่างนั้นอย่างนี้เลยนะครู ฉันขอถามอะไรนิดเดียว ครูนะ กลัวผีไหม”

นึกไปถึงคำพูดยาวเหยียดแบบไม่ยอมให้ใครแทรกได้แม้แต่คำเดียวของป้าแป้น เจ้าของบ้านพักที่เขาเช่าอยู่ในขณะนี้เมื่อครั้งแรกเจอกันแล้วก็อดขำไม่ได้

เพราะในย่านนี้ยังคงขาดแคลนสถานที่เดินเล่นอย่างห้างสรรพสินค้า ที่นัดพบนั่งกินนั่งคุยกันเพลิน ๆ อย่างร้านอาหารหรือคาเฟ่ ยิ่งเป็นสถานบันเทิงหลากหลายสีก็ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเข้าไปใหญ่

เมื่อไม่มีอะไรให้อยู่ทำ อยู่หาความสำคัญที่ภายนอก พอตกเย็นต่างคนจึงต่างมุ่งหน้ากลับที่พัก ตั้งวงสังสรรค์เฮฮากับเพื่อนในห้องเช่า คุยเล่นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ของวันกับคนที่บ้าน หรือแม้แต่แค่จะนอนดูทีวีเฉย ๆ สบาย ๆ ก็ยังดีกว่าเที่ยวไปเตร็ดเตร่มืด ๆ อยู่ข้างนอกโดยที่ไม่รู้ว่าจะไปไหนหรือทำอะไร